

дълго още ще си останатъ въ старитѣ, гѣсни земи, които владѣятъ отъ заселването си тука. Това, което става съ тѣхъ, утре може да се случи съ насъ. Затова всѣки гледа първомъ да е добре съ византийския императоръ, па после съ нѣкакви си бунтовници, непризнати отъ никого. Така е. Намъ ни трѣбва законно царство. И светиятъ папа въ Римъ ще ни прати царски вѣнецъ...

Царьтъ изгледа втренчено логотета, който бѣ извърналъ смаяно лице къмъ него.

— Белота, би ли се съгласилъ на едно опасно и смѣло предприятие?.. Да заминешъ тайно за Римъ и да изложишъ моето желание предъ папата?

Логотетътъ се поклони.

— Щомъ това е заповѣдь — азъ я изпълнявамъ.

Царьтъ прострѣ рѣще къмъ него, потупа го по раменетѣ.

— Азъ разчитахъ на твоята преданость, Белота.

Князьтъ се изчерви отъ радость. Да служи на Асѣновци и великото имъ дѣло бѣ смисъла на цѣлия му животъ. Ала той не можа да се стѣрпи да не промърмори, свеждайки тѣлото си въ новъ поклонъ, на сбогуване:

— Все пакъ, бихъ предпочелъ, преди да замина, да знамъ, че Николица и другаритѣ му сж нахранили рибитѣ на Етъра... Ще пътувамъ по-спокоенъ...

— Нека оставимъ на Божията велика промисълъ да отреди съдбата имъ, Белота. Азъ не желая да мърся ржката си съ предателска кръвь... Не желая нищо друго, освенъ това, да мога, заедно съ Иваница, да предамъ на малкия Иоанъ Асѣна, когато възмжжее, единъ чистъ царски вѣнецъ и една призната държава... Другото, ще го довърши той...

Цѣлиятъ дворъ се заливаше отъ смѣхъ. Евнухътъ Дисипатъ съобщаваше съ остроумни забележки явяването на всѣки новопристигналъ гостъ. Две джуджета му съперничаха въ духовитостьта и се надпреварваха въ остроитѣ и глумитѣ. Отъ време на време евнухътъ ги ритваше от-